

Leerrede over Jesaja 45: 23, uitgesproken op Woensdagavond 27/04/49 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 119: 17 en 18
Lezen - Jesaja 45

Bediening van het Sacrament des Heiligen Doops.

Gaan wij eerst over tot het bedienen van de Heilige Doop:

De hoofdsom van de leer ... enz., het gehele doopformulier t/m de beantwoording van de vragen:
Ja.

Toespraak:

Dat die God van alle genade en barmhartigheid u dan ook voor deze zware taak toeschikke wat gijlieden nodig hebt, daar wij in onszelf geheel onbekwaam zijn tot enig, het minste geestelijke goed. Wij kunnen bij onszelf geen verandering aanbrengen, ook kunnen wij dat niet bij onze kinderen.

Maar Hij heeft u nochtans zaad toebetrouwd, zo is Hij zulk een barmhartig en genadig God, dat, wanneer gij Hem daarin nodig hebt en behoeft, Hij u wil schenken boven bidden en denken. Want dat heeft Hij door de eeuwen heen bewezen aan al degenen die het in betrachtiging gebracht hebben Hem aan en in te roepen in hun behoeften en belangen.

Het is zo ernstig, wij zijn met ons zaad reis- en tochtgenoten naar zo'n grote eeuwigheid. En daar wij van nature bij onszelf ongeschikt zijn tot het goede, en onze kinderen in zonde zijn ontvangen en in ongerechtigheid geboren, waar moeten wij er dan anders mee naar toe dan tot Hem, Die in de doop ons zaad eigent, en in Zijn Woord belooft alles er voor te willen zijn.

Dat Hij u geve, dat gij dat zó in u moogt opnemen, dat het niet alleen in u is: dat mogen wij doen, om met ons zaad de toevlucht tot Hem te nemen, maar dat gijlieden zoudt verstaan; dat zijn wij verplicht. Dat zijn wij aan God, maar ook aan ons zaad verplicht, om daarmede recht toe recht aan tot Hem te vluchten, Die daartoe Zelve noodt. Ja, dat Hij u dat zó geve, dat gij er hier al de vrucht van moogt ervaren, maar dat het ook daartoe mag zijn, wanneer die grote dag er is, gij vrijmoedigheid moogt hebben, zeggende: zie, hier zijn wij en het zaad dat U ons genadiglijk schonk, opdat dat zij tot eeuwige lofzegging, dank en heerlijkheid aan Zijn Majesteit en Hoogheid. Dat zij zo.

Jacoba, doop ik in de Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes. Amen.

(Staande gezongen Psalm 134: 3 - Dat 's HEEREN zegen op u daal ..)

Eindigen wij met dankzegging. (Het dankgebed van het formulier).

Tekst.

Het woord waarvoor wij uw aandacht vragen vindt u in het ons zoëven gelezen 45e hoofdstuk uit de profeet Jesaja, nader het 23e vers, waar Gods Woord aldus luidt:

Ik heb gezworen bij Mijzelven, er is een woord der gerechtigheid uit Mijn mond gegaan, en het zal niet wederkeren: dat Mij alle knie zal gebogen worden, alle tong Mij zal zweren.

Leerrede.

Het hoofdstuk is ons zo-even in zijn geheel gelezen, en wij hebben daaruit kunnen verstaan, dat die hoge Majesteit Gods over Zijn Zoon handelt en spreekt. Wij hebben daaruit kunnen aanvoelen, welk een hoge en verheven plaats Jezus Christus bij de Vader heeft, ja dat Hij de hoogste plaats heeft, Hij Die een Naam heeft boven alle naam. En dat in de Naam van Jezus Christus alle knie zal buigen, ook alle tong zal belijden dat Hij de Heere is, dat Hij eenswezens met de Vader is. Buiten Jezus Christus is er dan ook geen zaligheid te zoeken of te vinden. Nergens. Het is er niet. Maar er is wel een gans volkomen uitgewerkte zaligheid in Jezus Christus.

Daarom staat er in het bovenstaande vers - in vers 22 - nog dit, dat God spreekt: "Wendt u naar Mij toe, wordt behouden, alle gij einden der aarde! want Ik ben God, en niemand meer."

Waarmede God te kennen wil geven: het werk van heil en zaligheid is zulk een groot werk, wáár gij ook heengaat, van Noord- tot Zuidpool, van Oost tot West, nergens zult gij geholpen kunnen worden. Wilt gij behouden worden, dan moet gij bij Mij komen, dan moet gij u tot Mij wenden. Daarmede te kennen gevend, dat Hij ons door Zijn Zoon wil behouden en zaligen! Daarbuiten is geen behoudenis en zaligheid.

Dus wij, gevallen schepselen, moeten bij God terecht komen om gezaligd te worden. Dan wil Hij in Christus de wereld met Zichzelve verzoenen, de zonden hun niet toerekenende, en ons daar de gezegende vruchten van doen genieten: de zaligheid uit genade.

Van die God (Die wij niet tégen hebben tot zaligheid, want Hij is de Auteur, de Oorsprong van het heilswerk, de Uitdenker, Die hier zo lofrijk van Zijn Zoon getuigt, en Die noodt: "Wendt u naar Mij toe, en wordt behouden"), begon ik te lezen in dit 23e vers: "Ik heb gezworen bij Mijzelven."

Hij, de hoogste Majesteit zijnde, heeft niet hoger om bij te zweren, en daarom spreekt Hij hier dat Hij gezworen heeft bij Zichzelf, dat, zo waarachtig als Hij God is, alle knie Hem gebogen zal worden. De mensen zweren bij de Meerdere, en dat is het einde van alle tegenspraak. God heeft gezworen bij Zichzelf. Dus die zaak waarover Hij gezworen heeft, is onveranderlijk. In deze wereld wordt er wel vals gezworen, worden er wel meineden gedaan, hetzij ondoordacht, of soms met moedwil vanwege de verdorvenheid van de mens.

Dikwijls wordt er van God gezegd: "Ja, God is almachtig, Die kan alles." Inderdaad, máár één zaak kan God niet, en dat is: liegen! Nochtans, hoewel Hij dan een God is Die niet liegen kan, en geen mensenkind is dat Hij iets gesproken heeft dat Hem berouwen zal, nochtans om ons gevallen mensen - die zo vol ongeloof zitten en vol eigendunk en inzichten - te overreden van de waarachtigheid van Zijn wil, en van de onveranderlijkheid Zijns raads, zo spreekt Hij dat Hij gezworen heeft. Er ligt dus een eed.

Vervolgens wordt bij die eed: "Ik heb gezworen bij Mijzelven", er nog eens tot verzekering bijgevoegd: "er is een woord der gerechtigheid uit Mijn mond gegaan." God wil zeggen: een onveranderlijk woord en dat woord blijft eeuwig zijn kracht behouden. Hij voegt er nog eens bij: "en het zal niet wederkeren." De beeldspraak die hier gebruikt wordt: "het zal niet wederkeren", is als van een reiziger, die op reis moeilijkheden ontmoet, en daarom wederkeert. God zegt: zó is het níet! Dat woord is in gerechtigheid uit Mijn mond gegaan, en het zal niet wederkeren, het gaat verder, het zal zijn loop hebben. Hij zal het openbaar brengen dat het zo is.

Nu het woord zelf waarover Hij gezworen heeft, waarvan Hij zegt dat het in waarachtigheid, in getrouwheid, in onveranderlijkheid uit Zijn mond gegaan is, en niet zal wederkeren. Dat is: "dat Mij alle knie gebogen zal worden." Bedenke een ieder voor zich, wat een hoogst gewichtig en ernstig woord dit is.

Het sluit in, dat God hier spreekt: het ganse mensdom zal Mij eren, huldigen en erkennen. Wanneer het gebeurt, gebeurt het, maar geschieden zal het. Als het heden niet gebeurt, ja hoor eens, dan moet het bij de dood. Gebeurt het dus niet in onze jeugd, op onze middelbare leeftijd, of wanneer men al oud is, dan zal het gebeuren op het sterfbed, bij de dood. Daar is niets aan te doen! Men moet voor God ruimen. Dat God hier zo spreekt, met zulk een nadruk en ernst, zijn daar zoveel redenen toe? Ja! Daar zijn ernstige redenen toe. Wij hebben met een God te doen - onze Schepper en Formeerder - Die zegt, dat Hij weet wat van Zijn maaksel zij te wachten, ook dat Hij het gedichtsel van des mensen hart kent, dat het te allen dage, van zijn jeugd af, alleenlijk boos is.

En het is Gode bekend, al zoeken wij het ook persoonlijk te bedekken, zelfs wel met godsdienstvertoon, met tranen, met gebeden, met kerkgaan, met goede werken, door ons anders voor te stellen, dat wij mensen in Adam zijn, die (laat ik het aldus uitdrukken) op eigen benen zijn komen te staan. Immers, God schiep de mens naar Zijn beeld en naar Zijn gelijkenis, in zulk een staat, dat hij God kende, Hem kon liefhebben, eren, dienen, vrezen en geheel in gebondenheid was aan Zijn lieve Majesteit. Ja, dat behelste het leven, de zaligheid van de mens.

Hij kende God als aan de wind des daags. Er zat niets tussen Schepper en schepsel, niet het allerminste, er was een volkomen vlakke. Het schepsel stond onder de Schepper, niet gedwongen, maar vanwege de reinheid van de schepping in zuivere liefde, en dat tot heil, tot leven, tot ruimte, tot vergenoeging.

Nu heeft satan met zijn listen en lagen de slang gebruikt, vervolgens Eva als middel gebruikt om bij Adam te komen met deze bedoeling, om de mens geheel te ontbinden, los te maken van God. En wat satan beoogde, is, onder de toelating Gods, geschied. Zodat de mens geheel los van God is komen te staan, van God af. Daarom lezen wij telkens weer in de Schriftuur van: goddeloos, zonder God. Wij zijn dus van God af.

Nu zijn wij in zulk een verdorven natuurstaat, door het af-zijn van God, en onder de heerschappij des duivels, dat er niet één mens is die zegt: "Waar is God, Mijn Maker, Die de psalmen geeft in de nacht? Die ons geleerder maakt dan de beesten der aarde, en ons wijzer maakt dan het gevogelte des hemels?" Er is er niet één! Wij leven onszelf, wij leven onze eigen inzichten, en gaan daar heen als de struisen der wildernis, die van verstand ontbloot zijn, en als het jong van een woudezel.

Ja, hoewel de mens een schepsel Gods is, is er een grote leegte - zelfs bij de kinderen openbaart zich dat al - een onvervuldheid, want men is leeg van God. Er woont in de mens (ook in onze kinderen), zulk een verdorven staat, dat, al hebben wij Zijn Woord, en al spreekt God daardoor tot ons in ons ongeluk, toch stappen wij over alles heen, voor onszelf een weg uitkiezend die recht schijnt, maar het einde daarvan zijn paden des doods.

Een mens gaat door in zijn zonde, en als wij de gelegenheid hebben, dan staan de zaken zo, dat wij nóóit naar God omkijken, nóóit tot Hem terugkomen, onszelf zoeken te vermaken, de leegte te vervullen, het kloppen van de consciëntie te onderdrukken, en proberen de boel aan de binnenkant die in het ongereede ligt, nog vlak te maken met godsdienst, goede werken, deugden, plichten, zowel met het één als het ander en laten héél de boel zitten! Is het niet verschrikkelijk zoals de mens is?

Wanneer God een mens te sterk wordt, en hem de ogen opent, en hem doet zien dat hij op reis is naar een eeuwig en gewis verderf - dat hij dat niet kan mislopen, dat zijn staat waarin hij is, een gans verdorvene is - wat is dan de toelag van een mens? Om in een betere staat te komen, de zonde te boven te komen, anders te mogen zijn, kon het wezen, God te bevredigen, enz.

Gaat dat niet, dan is (zegt men wel eens) "Leiden in last" ; in grote benauwdheid: "mijn zonden, mijn zonden!" Wanneer van Gods genade, Zijn goedheid en van Zijn liefde zich openbaart, dat Hij ons, gevallen schepselen, wil zaligmaken - dat Hij dit kan doen, daar er een werk van zaligheid is dat door Hem uitgedacht en in Zijn Zoon daargesteld is - hoe trachten wij dan niet, als wij daartoe de gelegenheid hebben, om ons met de bemoeienissen, en met hetgeen Hij ons ontdekte van Zijn goedheid en liefde, te gaan dekken. Maar zodoende blijven wij in onze oude staat van tegenstand en vijandschap zitten!

Als wij dat, wat ik nu in het kort aangehaald heb, te samen nemen, zijn dat dan geen ernstige redenen dat God hier spreekt: "Mij zal alle knie gebogen worden?" Alsof God wil zeggen: zeg zondaars, zullen jullie er rekening mee houden, dat is zo maar niet een los woord, maar: "Ik heb gezworen bij Mijzelf; er is een woord der gerechtigheid uit mijn mond gegaan, en het zal niet wederkeren - het zal móeten - dat Mij alle knie gebogen zal worden!"

Dat Hij dat zwéért en te kennen wil geven: gij zult voor mij, o zondaar, moeten onderdoen, gij zult u moeten vernederen en verootmoedigen, gij zult moeten buigen onder Mijn wil, zodat gij de wereld loslaat, heel het leven dat gij buiten Mij hebt.

Want God heeft de mens geschapen, opdat hij het leven zou trekken uit God. Waaruit trekken wij het nu? Uit de wereld, uit de zonden, uit satan. Wij leven buiten God.

Het is de bedoeling van Zijn Majesteit, om ons te kennen te geven: daar heb Ik op tegen. Als wij dus lezen: "Mij zal alle knie gebogen worden", dan wil Hij daarmee te kennen geven, dat er eenmaal een dag aanbreekt dat wij zijn Majesteit zullen moeten eren en eerbiedigen. Dat wij de plaats voor Hem zullen moeten innemen, die Hij wil dat wij die innemen, met wegwerping van alles en loslating van hetgeen geen God en Jezus is.

De natuur des mensen strijdt daar tegen, want wij willen die plaats niet innemen, om ons voor Hem te vernederen en te verootmoedigen, om eens in boete en schuld voor de dag te komen met: heers U over mij, en dat in totale onderwerping. Dat willen wij van nature niet.

Maar als wij dat nu van nature niet willen, moeten wij daarbij dan blijven stilstaan, met: "ja hoor, God zegt dat alle knie gebogen zal worden, maar ik ben een mens, het is waar hoor, dat doe ik van nature nooit; ja, wat is een mens, een stuk tegenstand, vijandschap, rebellie, haat en wrevel, wat woont er niet in ons." Moeten wij daarbij dan blijven stilstaan?

Of is het met deze bedoeling, dat God wil hebben dat wij weten, dat wij zo zitten en Hem nu eens gaan aanroepen: "Oh God, éénmaal zàl ik voor U moeten ruimen, en zullen alle mensen het moeten doen, maar zou ik de eer van U mogen hebben, dat het hier in deze tijd gebeurt dat ik eens voor U buig, dat ik met heel mijn tegenstand en vijandschap en afkomst eens voor U ruim?" Hij wil er van den huize Jakobs om verzocht worden! Want God kan onze tegenstand, vijandschap en afkomst wel verbreken, Hij is de almachtige God. Dat kan Hij wel.

Uit het vele zal ik maar het één en ander noemen, want in dit hoofdstuk komt nog voor van de koophandel der Moren en Sabeërs, mannen van grote lengte. Nu, als wij ons daarheen zien gaan als een Sabeër, een man van grote lengte, lang opgeschoten in zijn zonden, die, wat er zich ook moge voordoen overeind blijft staan in zijn zonde, of, als wij te kampen hebben met strijd, lijden, zonde, verderf of anderszins dat er van Zijn bemoeiende hand is, openbaring van Zijn liefde en goedheid, en wij kijken daar maar tegenaan: hier, aan de binnenkant, blijft de boel maar stokstijf zitten in tegenstand en vijandschap tegenover Zijn Majesteit, is dat niet tot dat einde, dat wij het eens zó beu en moe zouden worden bij onszelf, dat het ons zó de dood gaat worden, dat wij God gaan inroepen: "wilt U mij eens doen buigen?" Want dat kan Hij wel, om ons te doen buigen en vallen.

Het middel waardoor Hij dat wil doen en doet, zegt de kerk, is de verkondiging van het heilig Evangelie. Lees maar eens Psalm 45, daar zingt de kerk: "Gord Uw zwaard aan de heup, o Held! Uw Majesteit en Uw heerlijkheid. En rijd voorspoediglijk in Uw heerlijkheid, op het woord der waarheid en rechtvaardige zachtmoedigheid; en Uw rechterhand zal U vreselijke dingen leren. Uw pijlen zijn scherp; volken zullen onder U vallen; zij treffen in het hart van des Konings vijanden."

Zulke pijlen kan de Koning op Zijn boog nemen, om die door het Evangelie zo af te schieten, dat het ons raakt. Net zoals wij bijvoorbeeld lezen van Achab. Ja, hij vermoede zich wel toen hij in de strijd ging en wilde dat de koning van Juda, Josafat, zijn koninklijk kleed aanhield. Maar zichzelf vermoede hij, bang zijnde dat het op hem gemunt zou zijn.

Doch nu is er in de strijd een man, die zijn boog neemt en in zijn eenvoudigheid een pijl afschiet ... en laat nu precies die hoogmoedige Achab getroffen worden tussen de gespen en het pantsier! Toen zei hij tot zijn voerman: "Keer uw hand, en voer mij uit het leger, want ik ben zeer verwond."

Kijk, nu kan die Koning, wanneer Hij eens gaat rijden op Zijn evangeliewagen, zulke pijlen afschieten, dat zij ons treffen. Want van nature doen wij het niet om voor Hem te buigen. Als de boel bij ons open komt, dan komt er wel in voor, soms stampvoetend: "ik wil niet vernederd worden!"

Het kan soms wel zo zijn, dat wij het in bemoeienissen begeren en wensen, maar als het er op aankomt, en onze staat voor de dag komt, dan willen wij niet. Dan vechten wij er tegen, in plaats van, dat wij voor Hem ruimen.

Het kan ook zijn, daar de Wet de vloek uitspreekt omdat wij in zo'n staat zijn, dat de Koning zulke scherpe pijlen afschiet die ons dermate treffen, dat wij zo'n afkeer van onszelf gaan krijgen, zodat het zelfs wel kan zijn, als Hij gaat openen van de rechten van Gods Majesteit, dat wij tegen onszelf gaan zeggen: "ja man, al ben je van natuur nõg zo'n vijand, je zult tõch voor God moeten ruimen en het moeten afleggen." Waardoor het wel kan zijn, dat men daar welgevallen in gaat krijgen, en Gode al aanvankelijk in Zijn recht gaat toevallen, en, daar Hij zegt: "Mij zal alle knie gebogen worden", zij gaan zeggen: "gelukkig!" Ja, soms tegen zichzelf gaat zeggen: "je zal toch voor God opzij moeten."

Om een woord van Ledebøer te gebruiken: "God is de Baas van alle bazen", zodat het ons zelfs verkwikt en verblijdt! Want dat zal toch wat zijn, om eens de plaats voor God in te nemen zoals het moet en behoort, dat het is zoals Eli dat noemde: "Hij is de HEERE; Hij doe, wat goed is in Zijn ogen!" Dat Hij heerschappij mag voeren, dat wij dus zó de knie buigen voor Zijn Majesteit, dat wij Hem laten heersen en regeren.

Toen Jozef in Egypteland tot onderkoning werd verheven, hebben de Egyptenaren daar misschien wel vreemd tegenaan gekeken: zo'n vreemde snuiter, net uit de gevangenis en dan ineens onderkoning. Maar er was niets tegen te doen, want het was de wil van Faraö, die stelde hem over gans Egypteland. Zelfs zijn ring nam Faraö van zijn hand af en deed hem aan Jozefs' hand, liet hem fijne klederen aantrekken, legde hem een gouden keten aan zijn hals, deed hem rijden op de tweede wagen die hij had en liet voor zijn aangezicht uitroepen: "knielt!" Ja, het was het gebod van Faraö, en zij hebben het gedaan.

Maar zij zijn er niet slecht mee af geweest. Kun je begrijpen! Jozef heeft er voor gezorgd, dat de schuren vol graan kwamen. Hij bracht koren bijeen als het zand der zee, totdat men ophield te tellen, want daarvan was geen getal. En toen er geen zaaiing en geen oogst meer was, opende hij de schuren, en hij, voor wie zij hadden moeten buigen, heeft allen in het leven behouden, met vrouwen en kinderen.

Nu is het die hoogste Majesteit Gods Zelf, Die onze Schepper, Onderhouder en Regeerder is, Die zegt: kniel, buig eens voor Mij. Waarom?

Hierom: vooreerst komt dat Hem, als God, toe, maar ten andere is die Majesteit bewogen van voor de grondlegging der wereld, Hij wil ons zalig maken door Zijn Zoon, met behoud van Zijn eer, en grootmaking van Zijn Naam. Nu worden wij wel als vijanden gezaligd, dat is waar, maar ... er is er nooit één in zijn vijandschap gezaligd! Dàt moeten wij eerst afleggen. God zegt: "Mij zal alle knie gebogen worden"; je hebt af te leggen je vijandschap en tegenstand, dat is Mijn wil. Daarom: wordt dat gedaan, dan kan Hij Zich uitspreken in Zijn Godsgenade en Goddelijke liefde. Toe, laat ons dan zóveel gaan opmerken wat en wie wij zijn, dat wij met haat en walging van onszelf bezet worden, opdat het een eer gaat worden dat wij mogen ruimen. En dat kan wel! Hij kan ons wel uitwinnen voor onszelf, en inwinnen en overwinnen voor Zijn Majesteit. Ik weet zelfs van iemand, die, toen zij voor Gods Majesteit moest onderdoen, en Zijn rechten heerschappij voerden, zei: "ziezo meisje, nu krijg je je verdiende loon." Dat is toch wel aan de kant van God vallen? Mij zàl alle knie gebogen worden, zegt God. En dat kàn ook. Dat een ieder dat dan opmerke, en versta: dàt is de weg waar het heen moet. Wilt Gij Zijn Zoon hebben? Hem als Zaligmaker uit de hand Gods ontvangen? Goed, maar dan gaat voorop, dat wij buigen.

Er wordt nog tot bevestiging bijgevoegd: "alle tong Mij zal zweren." Dat dus alles wat buiten God is als nietige afgoden wordt weggeworpen, dat wij zullen zweren: er is anders geen god dan Hij. Laten wij dus loslaten alles wat buiten Zijn Majesteit is, en ons als nietig stof aan Zijn Majesteit onderwerpen. Wanneer wij daar terecht komen - als nietig stof onder Hem buigen - och, dat is: opdat die God Zich kan gaan uitspreken zoals Hij is, in barmhartigheid, goedertierenheid en in genade. Want wij staan in de weg, met al onze hoogmoed, in af-zijn van Hem. Ruimen wij voor Hem, dan kan Hij Zich gaan uitspreken zoals Hij is: barmhartig, genadig en groot van goedertierenheid en waarheid. Want dàt is het wat God op ons tegen heeft, dat wij vasthouden aan onze afkomst en afval van Hem in Adam. Want wij hebben God niet tegen tot zaligheid!

Zo-even is de Heilige Doop bediend. Heeft er ooit één kind gevraagd om gedoopt te worden? Het is een inzetting Gods, Die spreekt: "Want u komt de belofte toe - en Hij voegt er bij - en uw kinderen, en allen die daar verre zijn, zovelen als er de Heere, onze God, toe roepen zal." Dat is de vrije openbaring Gods, Zijn Vaderhart spreekt Zich daarin uit.

Dus wanneer wij ruimen, dan hebben wij zelfs de doop ten pand, dat Hij alles voor ons wil zijn. Maar dan moeten wij alles afleggen waar God op tegen heeft. Dat is, alles wat wij in Adam hebben opgelopen van: zelf god te zijn. Want zo noemt God het immers in het paradijs: "de mens is geworden als Onzer een." Vol hoogmoed, zichzelf wel helpen en bevestigen, van alles en nog wat! Maar, Hij vraagt onderwerping, dan wil Híj doen, en dat wij dan zweren: er is geen andere god dan U. Dat is dus het leven.

Het is een eer, hier, voor Hem te mogen buigen. Want zo wij voor Hem buigen, dan zullen wij leren kennen, hoe Hij Zich uitsprekt in Zijn Zoon, gelijk ik het zo-even noemde: barmhartig, genadig en groot van goedertierenheid en waarheid. Want dan is daar een hellewicht, een gevallen schepsel, die zelf moet bekennen, niets anders te hebben gedaan dan God naar eer en kroon te hebben gestoken. En, waar hij zich schuldig kent voor Zijn Majesteit, daar wil God handelen zonder werken, waarde of verdienste, alleen omdat het Zijn lieve wil is. Want het buigen onder Hem sluit toch in: het wenden tot Hem om behouden te worden, om Christus te leren kennen als de Bedienaar des heiligdoms, als de Verzoener, en opdat wij door Zijn arbeid aanneming bij God mogen verkrijgen, vrede met Hem, en dat tot in alle eeuwigheid.

Aanneming bij Hem: hier al in het geloof, en dan straks nog eens in aanschouwen en in heerlijkheid, om bij Hem te zijn en Zijn aanschijn volprezen te zien.

Wij zien dus daarin, dat alles in ons voordeel is als wij voor Hem buigen, en alles in ons nadeel is, zo wij niet voor Hem buigen.

Want als wij God tegen hebben, dan hebben wij alles tegen, maar als wij God aan onze zijde hebben, dan hebben wij alles aan onze zijde. Het kan dan ook niet anders of de zegeningen uit Zijn troon moeten ons dan wel toevloeien, tot spijt van alle duivels uit de afgrond en van allen die Sion gram zijn. "Indien gij deze dingen weet, zalig zijt gij, zo gij dezelve doet."

Nu nog een woord van vermaning. Als wij hier blijven doorgaan in onze oude, natuurlijke staat, en de dood komt, dan moeten wij buigen, maar dan gaat het noodgedwongen. Hier in de tijd kan God ons inwinnen en overwinnen. Dat wij het dan als een eer rekenen, ja wanneer het geschied is zeggen: ik heb voor Hem kunnen en mógen buigen. Maar bij de dood is het anders, dan moet het noodgedwongen, in de grootste verschrikking. Daar zullen wij moeten afleggen waar wij hier in geleefd hebben, want daar zal God heersen.

Als Hij in deze genadetijd geen eer van ons gekregen heeft, dan zal Hij spreken: brengt ze hier, en slaat ze voor Mijn voeten dood, want zij hebben niet gewild dat Ik Koning over hen zou zijn. Oh, wat zal dat vreselijk zijn, wanneer zijn ogen zullen zijn als vuurvlammen, en Zijn Woord zal zijn: gij hebt niet gewild. En zich daar zal openbaren, dat God wel heeft gewild en dat Hij ons heeft nagelopen met Zijn Woord, maar dat wij hebben vastgehouden! Dat een ieder dat toch wel bedenke. Want daar baat geen tegenstand, geen vijandschap, ook geen vroomheid, geen godsdienst, niets. Hij wil hebben, dat wij voor Zijn Majesteit buigen.

Er is nog bekend van keizer Juliaan de Afvallige, dat toen hij in de strijd werd gewond, het bloed - dat uit zijn wond vloeide - in zijn handen opving en het naar de hemel wierp, en sprak: "zo hebt Gij dan tòch overwonnen, Gij Galileër!" Dat was in de grootste vijandschap, en hij moest buigen, doch op zulk een wijze: noodgedwongen bekenkend, en delvend het onderspit, om dan voor eeuwig te verzinken daar, waar nimmer meer troost zal zijn.

Dat een ieder dan bedenke wat tot zijn vrede dient. God hebben wij niet tegen tot zaligheid, zelfs de Wet - die de vloek uitspreekt - hebben wij niet tegen, want die is nog een tuchtmeester tot Christus; wij hebben alles mee! Daarom zegt Jezus: "Wie zijn kruis niet draagt en Mij navolgt, die kan Mijn discipel niet zijn." Hij wil dat wij onszelf, ja alles verloochenen, om de plaats in te nemen gelijk betaamt.

Dat God daartoe Zijn Woord voor ons in gezag doe zijn, en dat een ieder versta wat de weg is, en dan bij Hem te zoeken om hier te buigen voor Hem, voor het eerst, bij vernieuwing, steeds weer, om de laagste plaats in te nemen onder Hem, opdat de zegeningen des verbonds ons toevloeien naar het Woord Zijner belofenis, Gode tot dankzegging en tot heerlijkheid van Zijn Naam. Amen.

Slotzang:

Psalm 111: 5

't Is trouw, al wat Hij ooit beval;
Het staat op recht en waarheid pal,
Als op onwrikb're steunpilaren;
Hij is het, die verlossing zond
Aan al Zijn volk; Hij zal 't verbond,
met hen in eeuwigheid bewaren.

Zegen: Gaat voorts heen in vrede, en ontvangt de zegen des HEEREN:

De genade van onze Heere Jezus Christus, de liefde Gods des Vaders, en de troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes, zij en blijve met u allen. Amen.